

Syndens mysterium

Synden er både et mysterium og en del af Guds skaberværk. Gådefuld og ufravigelig står denne mørke kendsgerning midt iblandt os. Lige umulig at forklare som at bortforklare.

Synd er det mest ulykkelige fænomen i alle menneskers liv og det gennemsyrrer alt i et menneskes liv. Nogle har villet lukke øjnene for denne natside i tilværelsen, denne dybe tragedie, som hviler over menneskeheden. Men synden med sin endeløse følge af nød og elendighed lader sig ikke afvise. Og selv om syndens oprindelse synes skjult, så er dens eksistens et klart faktum.

Alligevel famler mennesker hjælpeløst i blinde, når det gælder om at forklare synden – når de forsøger at forstå deres eget syndige væsens mørke. Hvad dette onde, som kaldes synd, er, kan intet menneske bestemme ud fra sine egne iagttagelser. Hverken den moralske sans eller fornuftens lys rækker til. Menneskelig filosofi har i årtusinder gjort sig pinefulde anstrengelser med det ondes problem uden at komme en løsning nærmere.

I sit dybeste væsen er synden et religiøst begreb og en åndelig realitet. Synden er noget ganske andet end menneskelig svaghed, der lader sig forklare psykologisk, og som kan overvindes ved oplysning og god vilje. Det er menneskets gudsforhold, der er lagt i ruiner ved synden. Og det er selve gudsbilledet i mennesket der er ødelagt.

Intet menneske kan stille sig på tilskuerens plads og studere syndens onde foreteelse, for alle er part i sagen, og alle deltager i skabningens oprør mod skaberen. Alle har syndet.

Derfor er det faldne menneske forblindet og ude af stand til at nå frem til sand erkendelse af synden. Alene ved Guds Ånd og ved Guds ord kan mennesket få åbnet sine øjne.

I Bibelen tages synden dødsens alvorligt. Her møder vi både Guds syn på synden og menneskets formørkede opfattelse af det onde og dets rod. Budskabet i hele Bibelen er koncentreret om synden og dens følger og om frelsen fra synd og død ved Guds kærlighed og nåde.

Betydningen af en ret forståelse af synden kan næppe overvurderes. Det er kun i syndserkendelsens dybe nød, at et menneske råber til Gud om frelse fra synden. Og syndens følger i form af den ufred, lidelse og død, kan aldrig skabe en sådan erkendelse. Det kan kun ske ved Guds lov og ved evangeliet, som åbenbaret på Jesu kors. Sand syndserkendelse er jo heller ikke viden om, at synden kan være smertelig, men erkendelse af, at synd er brud på Guds lov, og at syndens løn er døden. Derfor taler Skriften med så usvigelig alvor om synden.

Men den guddommelige åbenbaring, som afslører, hvad synden er, forkynder samtidig, at synden er betalt, og at syndens regimente ved Satan skal få ende. I Guds skaberværk er synden et mellemspil. Evigheden er slutspillet enten i Himlen eller i fortabelsen.

Afslutningen på mellemspillet lyder: Gud forligte verden med sig selv ved ikke at tilregne os vore overtrædelser. I stedet blev de tilregnet Jesus, som Gud gjorde til synd for os. Han blev en forbandelse i vort sted, da han døde på et kors og sonede al vor synd.

Gud forkynder, at al synd *er* sonet, og at den, som tror på Jesus, ejer Guds retfærdighed i ham og dermed det evige liv. Men den, som ikke tror, skal ikke se livet, og Guds vrede bliver over ham her og i alle evigheder.

Så enkel og så uforståelig er syndens mysterium. Salig er den, der tror på Jesus og har sin sjæl frelst, og som ved Ånden er friet fra egen vilje og meninger.